

18 Νοεμβρίου 2023

Άγιος Αθανάσιος (Χαμακιώτης): Είδες, παιδί, πόσο μας αγαπάει ο Θεός;

Ορθοδοξία / Θαυμαστές Διηγήσεις

Άγιος Αθανάσιος (Χαμακιώτης) (1891-1967).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συγκινητικό και το επόμενο περιστατικό:

Ήταν ο εφιαλτικός χειμώνας του 1942. Ο κόσμος, πέθαινε στους δρόμους από την πείνα και τις αρρώστιες. Μια πνευματική θυγατέρα, από τα πιο αγαπημένα παιδιά του Γέροντα Αθανασίου [του νέου αγίου Αθανασίου (Χαμακιώτη)], άρρωστη και εξαντλημένη, έπνεε τα λοίσθια.

Καταλάβαινε ότι πλησιάζει το τέλος της και έλεγε στους δικούς της να ετοιμάσουν το σάβανό της. Η μόνη παρηγοριά της, ήταν ένα μικρό ευαγγέλιο με χοντρό σκούρο εξώφυλλο. Διάβαζε λίγο, μετά ζαλιζόταν και το άφηνε δίπλα στο μαξιλάρι της. Πάνω στη ζαλάδα της, γύρισε και το είδε. Της φάνηκε σαν ψωμί.

Και μονολόγησε:

- Αχ, Χριστέ μου! Να είχα λίγο ψωμάκι!

Όσοι ήταν μέσα στο δωμάτιο, χαμογέλασαν. Τότε, όχι ψωμί δεν υπήρχε, αλλά έδιναν με το δελτίο δώδεκα γραμμάρια λούπινα και, αυτήν ακόμη την ευτελή τροφή, είχαν πάνω από δέκα μέρες να την μοιράσουν.

Σκεφτόταν η άρρωστη:

- Πειρασμός, είναι!

«Ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος» (Ματθ. δ' 4).

Έξω, τα πάντα είχαν καλυφθεί από χιόνι. Οι Μαρουσιώτες δεν θυμούνται ποτέ άλλοτε τόσο χιόνι. Ξεπερνούσε το μισό μέτρο. Και το κρύο ήταν τσουχτερό. Όλα, είχαν νεκρώσει.

Ο π. Αθανάσιος βρισκόταν στην άλλη άκρη της πόλης, κάπου στην Πεύκη, όπου έκαμνε έναν αγιασμό σ' ένα σπίτι. Οι άνθρωποι του σπιτιού, αντί για χρήματα, του πρόσφεραν δύο κομμάτια άσπρο ψωμί. Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαν να δώσουν.

Όμως ο μακάριος Γέροντας Αθανάσιος, δεν το κράτησε ούτε έβαλε μπουκιά στο στόμα του. Αναλογίστηκε τα πνευματικά του παιδιά. Θυμήθηκε δύο από αυτά που είχαν την μεγαλύτερη ανάγκη. Το ένα, ήταν η άρρωστη που αναφέραμε. Ξεκίνησε για το σπίτι της.

Ο δρόμος μακρύς και, με τόσο χιόνι, εξαιρετικά δύσκολος. Αλλά, «η αγάπη, ου ζητεί τα εαυτής» (Α' Κορ. ιγ' 5). Δεν λογαριάζει τίποτα!

Ποιος ξέρει πόση ώρα, ή, μάλλον, πόσες ώρες, περπατούσε ο αείμνηστος Γέροντας Αθανάσιος μέσα στα χιόνια!

Έφτασε στο σπίτι της κατάκοιτης που λαχτάρησε λίγο άσπρο ψωμί και πήγε κατευθείαν στο δωμάτιό της.

- Τι κάνεις, παιδί;

- Δεν μπορώ, πάτερ μου, δεν είμαι καλά!

Ο άνθρωπος του Αγίου Θεού, ο Γέροντας π. Αθανάσιος Χαμακιώτης, έβγαλε από τον κόρφο του το ένα κομμάτι άσπρο ψωμί.

- Παιδί, πήγα κι έκανα αγιασμό σ' ένα σπίτι, μου έδωσαν λίγο ψωμί και σου το έφερα.

Η άρρωστη, έμεινε άναυδη. Άρχισε να κλαίει και, μέσα στους λυγμούς της, του διηγήθηκε τον «πειρασμό» που βίωσε πριν από λίγο.

Ο Γέροντας, χαμογέλασε ικανοποιημένος.

- Είδες, παιδί, πόσο μας αγαπάει ο Θεός;

Ο ευλογημένος Γέροντας, κάθισε, της είπε λόγους παρηγοριάς, στήριξε το καταρρακωμένο της ηθικό και την ευλόγησε. Η ετοιμοθάνατη σιγά-σιγά συνήλθε, επέζησε και διηγείται με δάκρυα μέχρι σήμερα το περιστατικό αυτό.

Ο π. Αθανάσιος, όμως, δεν τελείωσε την αποστολή του. Συνέχισε μέσα στα χιόνια την πορεία του. Βλέπετε, είχε ακόμη και ένα ακόμη κομμάτι ψωμιού στον κόρφο του. Μια ακόμη φτωχή νέα κοπέλα, άρρωστη από αδενοπάθεια, πεινούσε και υπέφερε.

Ο Γέροντας έφτασε και σ' αυτό το σπίτι. Πρόσφερε το δεύτερο ψωμί, παρηγόρησε και την εκεί άρρωστη κι έφυγε.

Κατάκοπος, βρεγμένος, παγωμένος, πεινασμένος, μόνος, έφτασε πίσω στο αγαπημένο του Ησυχαστήριο στην Παναγία την «Νερατζιώτισσα». Ο μακρύς δρόμος της θυσιαστικής αγάπης του Πνευματικού Πατέρα, τουλάχιστον για εκείνη την μέρα, τελείωσε...

Από το βιβλίο του Μητροπολίτου Αργολίδος κ. Νεκταρίου Αντωνοπούλου «Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης (1891-1967)» των εκδόσεων Πορφύρα.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN